Velké překvapení

„I když jsem zradou nalomený, zase mě nedolom. Ukaž mi nebe, ať vím, kde je cíl, a já vyrostu v strom."

Já a Abrahám. Asi si říkáte, co má se mnou společného Abrahám. Bylo mi osmnáct a chodila jsem do septimy na gymnáziu a on je starý stařec a ještě k tomu dááávno mrtvý. Tak já vám to povím.

Bylo mi skoro 18 let. Konvertitka, z komunistické rodiny ve stylu italské domácnosti a již tři roky jsem měla kamaráda – přítele. Odmítala jsem mít s někým vztah – takovou příšernou věc, co jsem viděla doma, tak jsme chvíli byli přátelé, pak jsem sebrala odvahu a chodili jsme spolu, pak jsem prchla a tak dokola. A on čekal a čekal, velkorysý a trpělivý a já přemýšlela proč.

Útěk všechno vyřeší

A tak jsem prchla i do Žďáru. Tam právě probíhalo setkání mládeže. Jely jsme tehdy kamarádky ze dvou tříd na gymplu a já se těšila na dobrou muziku a odpočinek od všedních věcí. Muzika byla, odpočinek nikoliv, protože se mozek rozběhl naplno a čekaly mě odpovědi na moje otázky. Uvěřím jim? Těžko se odolávalo realitě v panelovém domě a s pár věřícími přáteli. Ale tady – tisíce spokojených mladých lidí, desítky svědectví, že vybraná cesta nebyla lehká, ale byla správná. Uvěřím? Pochopím?

Náročná Boží cesta

Pochopila jsem. Sedíc tehdy na trávě jsem poslouchala kázání, ve kterém byl zmiňován Abrahámův a Izákův příběh. Příběh otce, který na Boží pokyn vzal do náručí svého synka a nesl ho na smrt. Usmrtit vlastní rukou, takové zoufalství, že snad tělo ani nemohlo poslouchat, ale Abrahám šel. Jaké to muselo být? Člověk by vteřinu neváhal a dýchal by za své dítě. A Bůh teď chce, abych ho usmrtil...

Co chce Bůh po mně? Co mi připravil? Já jsem čekala pomoc a lehkou cestu, ale ono to tak není. Pochopila jsem, že stejně jako po Abrahámovi chtěl Bůh to, čeho se nejvíc v životě obával, chce to i po mně. Pochopila jsem, seděla jsem na tom trávníku a tekly mi slzy – a to mi Pán nepřipravil nic tak příšerného, jako biblickému otci Abrahámovi.

Škola – Láska – Život

Je mi skoro 18 let. Jsem v septimě na biskupském gymnáziu, mám hrůzu z manželství, protože moje dětství připomínalo život v horkokrevné Itálii, ovšem bez těch smiřovacích a romantických pasáží. Jen černo. A já přesto cítím povolání do manželství, ačkoliv realita to hodnotí jako šílenství. Je moderní doba, lidé se berou ve třiceti. Ale cítím klid a lásku, chci jít proti proudu. Není to moje rozhodnutí, je to ano cestě, která je pro mě připravena. Nemusím být statečná pořád, jen na křižovatce, pak už mě cesta povede...

Šok pro okolí, radost pro mě

Vdávám se. Je mi 18 let, jsem v septimě na biskupském gymnáziu a pan učitel třídní zasmušile zkonstatuje, že to by si o mě nepomyslel, taková slušná dívka. Svatba je v kostele, jen se svědky, kteří jsou zároveň fotografem a kameramanem. Nikdo z našich blízkých není věřící, chceme obřad bez hádek a posměšků. Rodina je uražená, přátelé šokováni. A já jsem klidná, šťastná.

Strach není dobrý rádce, buď statečná

Je rok 2013, skoro 10 let po svatbě. A já vzpomínám. S úsměvem, s díky, že jsem tehdy byla natolik statečná a neutekla jsem – poprvé v životě. Cesta není jednoduchá, ale je správná, vytyčená s láskou. Nevdávala jsem se z šíleného zamilování, bez rozmyslu. Stálo mě to hodně statečnosti, už když si vzpomenu na střet s realitou a netrpělivé dotazy v dalších letech, zda už jsme konečně rozvedeni po tom šíleném nerozvážném sňatku. Nejsme, já jsem nikdy nepoznala jiného muže mimo svého manžela a v dalších dvaceti letech minimálně na tom nechci nic měnit.

Udělej to, čeho se nejvíc bojíš... Bůh nechce po nikom nic, co by neunesl... Proti proudu...

Milada

Z knihy o celostátním setkání mládežež v roce 2012 – Ovoce Ducha

Láska se nedá vyzkoušet!
Daruje se naplno a navždy. Základní důvod, proč si lidé volí „manželství na zkoušku", je potřeba poznat se dřív, než se odváží do definitivního manželství. Není to ale náplň období zasnoubení?
citace z knihy „Tvé tělo je stvořeno pro lásku" od Daniela Ange
www.vira.cz/Manzelstvi-na-zkousku"

VIRA.CZ
VÍRA NA INTERNETU
www.vira.cz/sebeprijeti

Foto: Geadfon.com